

РЕШЕНИЕ

№ 9003

гр. София, 06.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в публично заседание на 17.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **13101** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП).

Образувано е по жалба на Т. П. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 24-4332-006397/19.11.2024 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДВП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца. Моли ЗПАМ да бъде отменена.

Ответникът не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната заповед от 19.11.2024 г. на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДВП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца. С дръгтест е установено, че същият е управлявал МПС след употребата на кокаин /л. 20/. Приложено е доказателство за годност на техническото средство, с което лицето е проверено /л. 21/.

На М. е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ /л.13/. Същият е подписан без възражения, което отбелязано изрично.

На водача е издаден талон за кръвно изследване /л. 16/. В протокола от ВМА за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества /л. 18/ е отбелязано, че медицинско изследване на М. не е извършено поради отказ на лицето. Същият се е подписал, че отказва да се подложи на изследване.

Представени са заповеди за компетентност /л. 26 и сл./.

От правна страна съдът намира следното:

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представените заповеди, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 от ЗДвП установените стойности са определящи.

Съдът намира за безспорно доказани предпоставките на цитираната разпоредба. От АУАН с доказателствена сила съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП безспорно се установява, че М. в качеството му на водач е управлявал МПС след употребата на кокаин. Последното не е оспорено от М., напротив АУАН е подписан без възражения. Разпоредбата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП допуска употребата на наркотични средства да е установена с тест, какъвто безспорно е настоящият случай. Резултатът от теста не е потвърден с медицинско изследване, но това е по вина на жалбоподателя, който е отказал да му бъде взета кръвна проба. Последното е надлежно удостоверено по реда на чл. 15, ал. 7 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. В. факта на подписан отказ изрично се признава от М. в жалбата до съда.

Неоснователни са възраженията на М. за липса на ПТП или настъпили вреди. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП не изисква за съставомерността на деянието да е настъпил вредоносен резултат – деянието е формално – управление на МПС след употреба на наркотични вещества и с това същото е довършено.

Наложеният ПАМ е съразмерна – мярката е в съответствие с нормата на закона и не подлежи на намаляване. Същата не е незаконосъобразна, поради това, че е приложена веднага, доколкото ЗДвП предвижда предварителното ѝ изпълнение /чл. 172, ал. 6 от ЗДвП/.

С оглед функциите на ПАМ – превантивна, преустановяваща, привременна и пречатваща съгл. чл. 22 от ЗАНН – и предвид редовно съставения АУАН, административният орган е бил длъжен да приложи такава мярка и законосъобразно го е сторил.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Ответникът не претендира разноски, няма доказателства такива да са направени, поради което не следва да бъдат присъждани.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 13 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. П. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-006397/19.11.2024 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна

полиция, с която му е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: